

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1537/2020
04.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Стојановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Лагатор, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6920/19 од 19.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6920/19 од 19.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1968/15 од 04.06.2019. године, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа, части, људског достојанства и ширења неистинитих навода, исплати износ од 100.000.000,00 динара и обавезан је тужилац да туженој, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 333.735,00 динара, са законском затезном каматом од правноснажности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6920/19 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и у делу става другог изреке, којим је обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 333.735,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у преосталом делу става другог изреке, тако што је одбијен, као неоснован, захтев тужене да јој тужилац на досуђени износ трошкова парничног поступка исплати законску затезну камату од правноснажности пресуде до наступања услова за извршење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити, наводима ревизије се одређено не указује. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је 2004. године радила као ... на ... у ..., а тужилац јој је био шеф. Тужена је обавестила тужиоца да је од стране професора факултета ВВ дошло до сексуалног узнемиравања тужене, па је тужилац поднео кривичну пријаву против руководства ... и професора ВВ, између осталог и због кривичног дела силовања у покушају и сексуалног узнемиравања тужене. Тужена је потписивала поднеске који су слати декану факултета у коме је овај догађај описиван, а тужилац је на то није приморавао.

Дана 04.05.2006. године, по позиву Вишег јавног тужилаштва у Београду у предмету Ктр 1573/96 тужена је у вези навода кривичне пријаве тужиоца изјавила да су наводи кривичне пријаве неосновани и да ју је тужилац, као шеф, у више наврата приморавао да потпиште поднеске у којима је он написао да је тужена жртва сексуалног узнемиравања и покушаја силовања, нарочито од стране професора ВВ.

Копију наведене изјаве тужене, дате у форми службене белешке, тужилац је након више година покушаја добио од Вишег јавног тужилаштва 2014.године, када је сазнао за садржину изјаве тужене.

Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке утврђено је да се на факултету од 2006. године причало да је тужена повукла пријаву за покушај силовања против професора ВВ, али да је тужилац тек 2014. године добио копију службене белешке коју је показао свим запосленима на факултету о томе шта је тужена за њега изјавила, а о чему нико пре тога није имао сазнања, јер то никога не интересује и да њему није познато да ли је тужена раније неком показивала своју изјаву, односно говорила о томе шта је изјавила пред Вишем ОЈТ-у. Нико од људи којима је тужилац причао и показивао службену белешку није ни помислио да је тужилац тако нешто урадио, а за тужену су говорили да је лажов.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применом материјалног права из члана 200. Закона о облигационим односима, оценили

да тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете у виду повреде угледа, части, људског достојанства и ширења неистинитих навода тужене о тужиоцу није основан.

Чланом 200. Закона о облигационим односима прописано је, између осталог, да ће за претрпљену повреду угледа, части, слободе или права личности, суд досудити правичну новчану накнаду независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству, ако нађе да околности случаја то оправдавају. Приликом одлучивања о накнади нематеријалне штете суд ће водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, као и да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Част се дефинише као субјективна категорија под којом се подразумева мишљење које човек има о себи као припадник људског друштва или мање друштвене групе чији систем вредности прихвата, а углед представља мишљење које има средина, односно јавно мњење о личности, и она је објективна категорија. То су моралне вредносне категорије и компоненте личности, које кумулативно чине људско достојанство. У случају повреде права на част и углед, право на накнаду нематеријалне штете по том основу може бити остварено уколико је повреда проузроковала душевне патње које оправдавају досуђивање правичне новчане сатисфакције.

У конкретном случају, тужилац је у циљу заштите тужене поднео кривичну пријаву против професора ... - ВВ, због кривичног дела силовања у покушају и сексуалног узнемиравања тужене. Тужена је у вези навода кривичне пријаве 04.05.2006. године пред Вишим јавним тужилаштвом у Београду у предмету Ктр 1573/96 тужиоца дала изјаву да су наводи кривичне пријаве неосновани и да ју је тужилац приморавао да потпиште поднеске у којима је написано да је тужена жртва сексуалног узнемиравања и покушаја силовања. Тужилац је сазнао за садржину овакве изјаве тужене 2014. године када ју је добио од Вишег јавног тужилаштва и са садржином изјаве упознао запослене на

Супротно наводима ревизије, оцена је нижестепених судова да тужилац није приморавао тужену да потпише поднеске у којима је наведено да је тужена жртва сексуалног узнемиравања и покушаја силовања од стране ВВ. Међутим, како из изведених доказа у поступку, посебно изјаве тужиоца саслушаног у својству парничне странке, произлази да о изјави тужене околина тужиоца није имала сазнања, јер се нису ни интересовали за исход поступка по кривичној пријави, све до 2014. године када је тужилац дошао у посед изјаве тужене и запослене на ... упознао са њеном садржином, а посебно да након сазнања о садржини изјаве тужене, околина тужиоца није променила дотадашње мишљење о њему, и по оци Врховног касационог суда, тужилац није доказао да је тужена датом изјавом повредила његову част и углед, јер таква изјава тужене није нарушила мишљење средине о тужиоцу, нити да је због те изјаве тужилац трпео душевне болове који према околностима конкретног случаја оправдавају досуђивање накнаде наматеријалне штете у смислу члана 200. Закона о облигационим односима.

Како тужилац у поступку није поставио захтев за накнаду материјалне штете по основу изношења неистинитих навода тужене у смислу члана 198. став 1. ЗОО, нити је током поступка доказао у чему се огледа материјална штета коју је по овом основу

претрпео, самим тим ни њену висину, неосновани су наводи ревизије да је погрешном применом материјалног права одлучено о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић